మూడేళ్ళ ముచ్చట

2006, జూన్ : జ్యోతి పరీక్షా ఫలితాలొచ్చిన ఉదయం...

నిన్న వేసుకున్న ఎంబ్రాయిడరీలు కుట్టిన, తెగమాసిన జీన్స్ ప్యాంటూ, నలిగిపోయిన ఎర్రటి టీ షర్టూ, బాగా పెరిగిన క్రాఫూ, నాలుగు రోజుల గడ్డం. అది అతని మాటల్లో 'స్టయిలు'. ఆ స్టయిలుతోనే రాత్రి రెండో ఆట సినిమా చూసొచ్చి పడుకుని ఇప్పుడు లేచాడు. అప్పుడే, గుమ్మంలోకొస్తున్న జ్యోతిని చూసి 'పొద్దున్నే దీని మొహం చూశానేమిటబ్బా' అనుకున్నాడు. నల్లటి నలుపు, ఎత్తుపళ్ళు. పైగా పొట్టి... కలలోకి కూడా రావద్దనుకుంటే పొద్దున్నే ప్రత్యక్షమైంది. ఏం మునిగిందో..

"ఎనిమిదైంది ఇంకా లెగవలేదేంటీ? జోతమ్మ బియస్సీ ఫస్టు క్లాసులో పేసైందబ్బాయా!! మేం అప్పుడే గుడికి పోయొస్తున్నాం. నువ్విప్పుడైనా గట్టెక్కుతావా, లేదా?' అన్నాడు ఫస్టుక్లాసులో పేసైన జోతమ్మ తండ్రి, తన మేనమామ...

"కంగ్రాట్సే! మరి? ఇంకేమిటిప్పుడు?' అని వెటకరిస్తూ పళ్ళు తోముకోడానికి పెరట్లోకి పోయాడు.

"నాగార్జునాలో ఎమ్మెస్సీలో చేర్పిస్తా. సాయంత్రంపూట మేడమ్ దగ్గర పని కూడా చేసుకోవచ్చు." అన్నాడు మామయ్య.. ఆయన పనిచేసే కంపెనీ ప్రొప్రయిటర్ భార్యకి సాయంత్రం వేళ ఇంటి పనుల్లో సాయంచేసి తన ఖర్చులకి సంపాదించుకుంటుంది జ్యోతి.

పళ్లు తోముకుంటూ అనుకున్నాడు. "అవున్లే దీని మొహానికి అంట్లు తోముకుంటే తప్ప గతి లేదు."

బయటికెళ్ళిన కోటేష్ తండ్రి కూడా వచ్చాడు. ఆయన జ్యోతి పేసవడానికి

సంతోషించడానికన్న తన కొడుకింకా పదోక్లాసు దాటనందుకెక్కువ బాధపడ్డాడు. జ్యోతికన్న రెండేళ్లు పెద్దవాడు. ఇన్నిసార్లు తప్పాడు పదోక్లాసు..

"ఊళ్ళో ఇన్ని స్కూళ్ళుండగా ఎదవ స్కూల్లో జేర్పించాడు ఎదవ స్కూలనీ! ఛీ!ఛీ! అదొక స్కూలూ, అదొక సదువూ. ఎప్పుడైనా అందులో కూసుని పాఠం విన్నదుందా?" ఖాండ్రించి ఉమ్మేస్తూ అనుకున్నాడు కోటేష్.

జోతమ్మ, జోతమ్మ అయ్యా నిప్పు ముట్టించి పోయారు.. కోటేష్ తల్లి ఆ నిప్పు తొక్కి కోతిలా 'డైలాగులు' మొదలెట్టింది. కోటేష్ జేబులు తడుముకుని పది రూపాయలు కనపడగా వీధి చివర ఇడ్లీ బండి దగ్గరకు పరిగెత్తాడు. పళ్ళేత్తు నల్లకోతి పాసయిపోయి పీడ విరగడైంది. లేకపోతే దాన్ని చేసుకోమని అమ్మ చంపేసేది. అది ఎమ్మెస్సీలో చేరినాక ఇక మామయ్య పది తప్పిన తన జోలికేం వస్తాడ్లే!!

కానీ వచ్చాడు. పది పాసుకాకపోతే ఎక్కడా ఎవడూ ఉద్యోగం ఇవ్వడనీ, సుబ్బయ్య అని ఒక మేష్టరు వున్నాడనీ ఆడి దగ్గరకి ప్రయివేటుకి పంపమనీ నాన్న దగ్గర కూచుని ఒకటే గోల పెట్టాడు. ఇంకా మామయ్యకి ఆశ చావలేదు. లేకపోతే ఆ కోతిని ఎవరు చేసుకుంటారూ! తనకే అంటగట్టాలని ప్లానేస్తున్నాడు. చచ్చినా దాన్ని చేసుకోడు. సెల్ టవరెక్కి దూకనైనా దూకుతాడుగానీ!

'ఆయన ఫీజులు శానా ఎక్కువ బావా!' అని గుడ్లు తేలేశాడు నాన్న.

'ప్రయివేటు పొద్దునేగా బావా. మధ్యాహ్నం నించీ మన బ్రమ్మం మందుల కొట్లో పనికి పెడదాం. నిన్న పంతులు చెప్పాడు ఆళ్లకి కుర్రాడు కావాల్నంట. నెలకో అయిదొందలిచ్చినా సరిపోతుంది ఫీజుకి... పైగా జులాయిగా తిరక్కుండా ఒక కాడ పడుంటాడు' అని 'బోడి' సలహా కూడా ఇచ్చి తన 'ఇలియానా' కూతురికి కొత్తబట్టలు కొనదానికి పోయాడు. అయ్య ఊరుకుంటాడా.. బమ్మంగారి దగ్గరికి పరిగెత్తి కాళ్ళట్టుకుని అక్కడ కుదేశాడు.

* * *

"ఈ బిళ్ళ మీద పేరు చదువు' ఎర్ర తేలులాంటి కుంకంబొట్టు పంతులు ఒక మందు ఇచ్చాడు. అక్షరాలు ఎంత కూడబలుక్కున్నా అర్థం కాలేదు."

"ఇంగ్లీషు అక్షరాలు రావా?" అన్నాడు. అని, తన వంక ఒక వంకర చూపు చూసి, "నన్నడక్కుండా ఎవరికీ ఏ మందూ ఇవ్వకు... పోనీ మందుల మీద రేట్లు చదివి కూడ్డం వచ్చా?" అన్నాడు.

ఈ పంతులు మహా "ఇంసల్టు చేస్తున్నాడు".. కోటేష్ కి కోపం వచ్చింది. జన్మలో మొదటిసారి తమాయించుకున్నాడు. అన్నీ నేర్పండి సార్. నేర్చుకుంటా' అని వినయంగా

చెప్పాడు. పంతులు శానా మంచోడు పాపం. పెళ్ళి కావల్సిన కూతురుందట. ఇంజినీర్ చదువుతా వుందంట. మన నల్లకోతి కూడా ఏ ప్రొఫెసరో అవుతుంది కామాలా! హ హ హ

పంతులుకి అసలు కోపమే రాదు.. అక్కడ ఎక్కువగా అమ్ముడయ్యే మందుల పేర్లన్నీ తెలుగులో రాసిచ్చాడు. కాల్కులేటర్ వాడ్డం నేర్పాడు. పదిహేను రోజులకి రొండొందలేభై రూపాయలిచ్చారు. అబ్బో! స్వంత దబ్బు! పది రూపాయలిమ్మంటే అమ్మకీ, నాన్నకీ ఎంత కోపమో! ఈ దబ్బు తీసుకుపోయి సుబ్బడి యెదాన కొట్టాలి కామోసు... సదువూ వద్దూ, చట్టుబందలూ వద్దు... చచ్చినా ఇవ్వను ఏం జేసుకుంటాడో జేసుకోమను...

దబ్బుల్చూడంగానే కోటేషుకు ఎక్కడలేని హుషారొచ్చింది. తనకీ మందుల కొట్టే రైటు... కాస్త పంతులు మాట వింటే చాలు, సొంతంగా దబ్బులొస్తై.. ప్రయివేటూ లేదు పదోక్లాసు పాసూ లేదు. ఇక్కడే సెటిలైపోదాం అనుకున్నాడు. ప్రయివేటు మానేసి ఫుల్‌టైమ్ పనిచేస్తే ఎంతిస్తారోఅడగాలి. అడిగే ముందు కాస్త పంతుల్ని కాకా పట్టాలి.

అప్పుడక్కడ ఒక మెరుపు మెరిసింది. కళ్ళు మిగిమిట్లు గొలిపే మెరుపు.

"నాలుగు జొరమ్ టేబ్లెట్లివ్వండి పంతులుగారూ" అంది ఆ మెరుపు.

నీలం రంగు చుడీ. నీలం హాండ్‌బాగూ, మొహం మీద నీలం బొట్టు స్టిక్కరూ, కుడిచేతికి ఒక ఫాన్సీ వాచీతో కోటేష్‌కి ఎదురుగా నిలబడింది. ఇట్టా వచ్చి అడిగే వాళ్ళకి ఏ మందులివ్వాలో నేర్పి పెట్టాడు పంతులు కోటేష్‌కి... నాలుగు టేబ్లెట్లక్కడ పెట్టి నీలం బొట్టు కేసి చూస్తూ నిలబడ్డాడు.అప్పుడా పిల్ల బేగులోంచి సెల్ ఫోన్ మోగుతున్నట్లు ఒక పాట పెద్దగా విన వచ్చింది. ఆ పిల్ల మందులు తీసుకుని దబ్బులివ్వకుండానే ఫోను తీసుకుని "సుందీ నువ్వా! ఎప్పుడొచ్చావే.." అని మొదలు పెట్టి బోలెడు సుత్తేసింది. తరవాత సాయంత్రం సినిమాకి పోదామంది. అట్లా మాట్లాడుకుంటూనే ఆ పిల్ల వెళ్ళిపోతూంటే పంతులుగారు పిలిచి మందులిచ్చి దబ్బులడిగి తీసుకుని సెల్‌ఫోన్ కనిపెట్టిన వాణ్ణి తిట్టిన తిట్టు తిట్టకుండా తిట్టారు. ఈలోగా కోటేష్‌కి మతి పోయింది. ఏం స్టైలూ, ఏం స్టైలూ! మన పళ్ళకోతీ వుంది. మేడమ్ కూతురు వదిలేసిన చుడీలూ అదీనూ! ఈ పిల్ల తాలూకు వాళ్ళకి జొరం తగ్గకపోతే బావుండును అనుకున్నాడు. మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తుందో ఏమో!!

వచ్చింది... నాలుగు రోజుల తరువాతొకనాడు కొట్టు కట్టెయ్యబోతుండగా!

'రెండు తలనెప్పి టేబ్లెటివ్వండి' అంది మొహమంతా బాధగా పెట్టి. అప్పుడు ఎర్రటి లంగా ఓణీ వేసి రెండు చేతులకీ యాభై యాభై గాజులేసింది. మొహానికి పాములాంటి బొట్టు అతికించి దానిమీదొక మెరిసే రాయి అంటించింది. ఎంత షోకో అనుకున్నాడు.

"ఆ పిల్లని తొందరగా పంపించు కోటేషూ! మళ్ళీ ఫోనొస్తే ఈ రాత్రికి మనిద్దరం ఇక్కడే" అన్నాడు పంతులు. అలమార్లు తాళాలేస్తూ. 'తలనెప్పి ఎక్కువగా వుందా?' అని

కాస్త ధైర్యం చేసి అడిగాడు 'సుత్తి సినిమా ఒకటి చూసొచ్చాలే. అందుకు తగులుకుంది' అంది. అంటూ అతని మొహంలోకి చూసింది.

నవ్వుతూ టాబ్లెట్టిచ్చాడు. 'ఇవ్వేసుకుంటే తలనెప్పి దెబ్బకి తగ్గిపోద్ది' అని హామీ కూడా ఇచ్చాడు. ఈసారి ఫోన్ రాలేదు. ఆ పిల్లకి సినిమాకి వెళ్ళొచ్చినప్పుడల్లా తలనొప్పి మందేసుకోడం అలవాటు. వారానికి రెండు సినిమాలు చూడ్డం కూడా అలవాటే. మందులషాపు వీధిలోనే ఆ పిల్ల ఇల్లు. పొద్దున తొమ్మిదింటికే టిప్పు టాప్పుగా తయారై టిఫిన్ డబ్బా పట్టుకుపోవడం గమనించి ఆమె వెళ్ళే వేళకు కొట్టు బయట నిలబడ్డం మొదలు పెట్టాడు.

* * *

2006 డిసెంబర్‌లో ఒక అందమైన సాయంత్రం :

అది భవానీ ద్వీపం.. వీపుకి బోలెడు బరువున్న పుస్తకాల సంచీతో పదకొండు గంటలకల్లా వచ్చేసి, బుద్ధిగా అయిదుగంటలకి కొంపచేరే లేలేత ప్రేమికుల కొక అందమైన రంగు రంగుల గొడుగు... కాలేజీనించో హైస్కూల్ నించో వచ్చి అది విడిచిపెట్టే వేళకి ఇల్లు చేరే దాకా ఆదరించి అలరించే ఆశ్రయం... అక్కడిదాకా పడవప్రయాణం. అందులో జ్ఞాపకం వచ్చే బోలెడు డ్యుయెట్ పాటలు. కబుర్లు.. చేతిలో చెయ్యేసుకోడాలు 'ఐ లవ్యూ' అనేసుకోడాలు...

"నువ్వేం చదువుకున్నావ్?" అంది దుర్గాభవాని

"బి.ఏ. చదువుతుండగా మానాన్నకి యాపారంలో నష్టమొచ్చింది. చదువాపి మందులకొట్లో చేరా.' అన్నాడు (కోటేశ్వరరావు) ఉరఫ్ కోటేష్.

"నేనూ అంతే. ఇంటర్ పేసుకాంగానే మా నాన్న పోయాడు. అన్న మమ్మల్ని సూడ్డంలా. అందుకే బ్యూటీ పేర్లర్ ఉద్యోగానికి చేరా... నీకెంతిస్తారేమిటీ! నేను మా మేడమ్ దగ్గర అన్నీ నేర్చేసుకున్నా.. తొరలోనే సొంత ప్రాక్టీస్ పెట్టుకుందామనుకుంటున్నా. అట్టా పెట్టుకుంటే నెలకి పదివేలొస్తై. మేడమ్ ఖాతాలన్నీ నేనే తీసేసుకుంటా. అవునూ నీ వయసెంత?" అంది గబగబా. కాసేపాలోచించి 'ఇరవై రెండు' అని, 'నేనూ అదే అనుకుంటున్నా స్వంతంగా మందుల షాప్ పెట్టుకుందామని. మా మామయ్య తన కూతుర్ని చేసుకుంటే మందుల షాప్ పెట్టిస్తాడు. కానీ ఆ పళ్ళకోతినెవరు చేసుకుంటారు పగలు చూస్తే రేత్రి కలలోకొస్తుంది...కాలేజీలో చేరింది. సాయంత్రం పూట ఒకళ్ళింట్లో పనిచేస్తుంది. పాచిపని... హి హి హి."

"మా అన్న మంచోడు కాదు. నీకు తెలుసుగా రౌడీ వీరబాబుతో స్నేహం.'

'ఏం ఫర్లా మాకూ రౌడీలు తెల్సు..'

"అయితే రేపాదివారం సాయంత్రం మా యింటికి రా! నిన్ను మా అన్నకి 'ఇంటర్డ్యూస్' చేస్తా" అంది.

* * *

2007 మే నెలలో ఒక సాయంత్రం :

"ఆడికి కాలేజీ స్పెల్లింగే రాదు. బి.ఏ. చదువుతూ మానేశాడంటే నువ్వెట్టా నమ్మి చచ్చావే?" అన్నాడు అన్నయ్య.

"ఇప్పుడేవనుకుని ఏం లాభం. జరగాల్సిందేమిటో చూడు..ఓ ఇరవైవేలున్నైగా. మంచం, కంచం లాంటివేవో మనకి తగ్గట్టు కొనిపెట్టి పంపించు. రేపు ఏకాదశి మంచిదంట. మనోళ్ళు నలుగుర్నీ పిలిచి వ్రతం చేసుకుని భోజనాలు పెడితే సరిపోతుంది. దీని పెళ్ళి మనకిష్టమేనని లోకులనుకుంటారు..' అంది అమ్మ.

"ఆడి కులం అడిగితే ఏం జెప్పాల?" అన్నాడు అన్నయ్య.

"ఈ రోజుల్లో కులాలేందిరా? మన మందుల షాపు పంతులు కూతురు ముస్లిమాయన్ని చేసుకొచ్చింది. పంతులు పెద్ద పార్టీ ఇచ్చి ఉపన్యాసాలిచ్చాడు. ఆ మొహం మీద అంత కుంకంబొట్టాయన... పిల్ల ఇష్టపడిందని చెప్దాంలే.. కుర్రాడి బుర్రలో మట్టి వున్నా, చూపులకి సుందరుడేగా... దీని వేసాల్చూస్తోంటే ఇంటిమీదకి ఎప్పుడేం తెస్తుందోనని భయపడి చచ్చేదాన్ని... పోన్లే నాన్నా! బుద్ధిగా గుళ్ళో పెళ్ళి చేసుకుని సరాసరి ఇంటికొచ్చింది. కొన్ని నెలలనించీ కుర్రాణ్ణి ఎరుగుదుం. నెమ్మదిగానే కనపడుతున్నాడు' అంది అమ్మ.

అమ్మ చాలా మంచిది. ఆ మాటకొస్తే అన్నయ్యా మంచోడే.. వదినా మంచిదే... ఏదో ఉత్తినే కోటేష్ని భయపెట్టడానికి అన్నయ్య మంచోడు కాదన్నది కానీ... తనిట్టా ఒక్క ఇరవై వేలతో అత్తారింటికి పోతే ఆళ్ళకీ బోలెడు డబ్బు మిగులు... పాపం ఇన్నాళ్ళా తను సంపాయించిన జీతానికి ఎప్పుడూ అమ్మ కానీ, వదిన కానీ లెక్కలే అడగలేదు. తనెంతిస్తే అంతే పుచ్చుకున్నారు. తనేం కొనుక్కున్నా, ఎన్ని సినిమాలు చూసినా అడగలేదు. కష్టమర్లిచ్చిన టిప్పులన్నీ తనే ఖర్చు పెట్టుకునేది. కానీ అన్నకే కోటేష్ అంటే ఇష్టం లేదు... కోటేష్ శానా శానా మంచోడు. ఒక్క గంట కూడా తనని విడిచి వుండలేడు. కోటేష్ తల్లే కాస్త ఏమిటోగా వుంది. ఇంకా నయం కోటేష్కి ఆవిడ పోలిక రాలేదు. ఎప్పుడూ అరవనైనా అరుస్తుంది, ఏడవనైనా ఏడుస్తుంది... తనెళ్ళాక అంతా 'సెట్టయి' పోతుందిలే! తన అందచందాలు చూసి ఆళ్ళే అదిరిపోతారు. తనెళ్ళాక ఆవిడ నోరు మూయించేసి, కోటేష్ని బి.ఏ పూర్తి చేయించేస్తే, ఇంకాస్త మంచి ఉద్యోగం తెప్పించేసి, తనూ అతనూ కూడేసిన డబ్బుతో ఒక స్కూటర్ కొనేసుకుంటే సినిమాలకెళ్ళినా, హోటళ్ళకెళ్ళినా ఆటోలూ, బస్సులూ ఎక్కే పని

తప్పిపోద్ది... తనూ కోటేష్ అట్లా స్కూటర్ మీద వెళ్ళి ఇంటికొచ్చాక దిష్టి తీయాలనైనా తెలుసో లేదో ఆ అయోమయం పెద్దమ్మ కోటేష్ తల్లికి.

* * *

2008 జనవరి :

కోటేష్‌కి పరమ చిరాగ్గా వుంది. భవానీ పని మానేసిందగ్గర్నుంచీ సినిమాల్లేవు... ఐస్క్రీముల్లేవు... భవానీ దీపాలూ లేవు...పైగా ఆ పిల్ల మందుల కింద తన జీతమంతా పోతోంది. కాపరానికి వచ్చిన నాలుగు నెలలకే వాంతులు... ఆరు నెల్లకే మేడమ్ భవానీని పనికి రావద్దు పొమ్మంది.

"సొంత ప్రాక్టీసు పెడతానంటివిగా.." అంటే ఇంతెత్తున ఎగిరింది. అసలు సంగతేమిటంటే ఆవిడ 'దీనికి' ఏమీ నేర్పలేదు. కనుబొమ్మలు కత్తిరించడం తప్ప. మైనం ఉడక బెట్టడం తప్ప... ఆవిరి పట్టించడం తప్ప... జుత్తు కత్తిరించేటప్పుడు కత్తెరందివ్వడం తప్ప.. మెడకు అప్రన్ చుట్టడం లాంటివి తప్ప... పాదాలు రుద్దడం, గోరింటాకు పెట్టడం చూసి నేర్చుకుంది. అంతే... అని కోటేష్‌కి తెలిసిపోయింది. అక్కడికి ఖరీదైన క్లైంట్‌లు వచ్చేవాళ్ళు. వాళ్ళు భవానీకి టిప్పులిచ్చే వాళ్ళు. ఎంతలేదన్నా అంతా కలిసి నెలకి పన్నెండొందలొచ్చేవి. బాగానే ఖర్చుపెట్టుకునేది. ఎప్పుడన్నా వదినకి గాజులో, పౌడరో తెచ్చేది. అమ్మకి మందులు తెచ్చేది. ఉద్యోగం పోయాక చేతిలో పైస అద్దం లేదు. ఆ సరికే కోటేష్ టెంత్ నాలుగుసార్లు తప్పి వదిలేశాడని తెలిసిపోయింది. మందుల షాపు కాదు కదా, రోడ్డు మీద గొడుగు కింద కొట్టు పెట్టుకునే స్థోమతు కూడా లేదనీ తెలిసిపోయింది. పొట్ట ఎత్తైన తరువాత కాస్త వొళ్ళు కూడా వచ్చి డ్రెస్సులన్నీ బిగుతైపోయాయి. కొత్తవెవరు కుట్టిస్తారు? అమ్మ దయదలిచి రెండు లూజు నైటీలు కొనిచ్చింది. అత్తగారేమనుకుందో ఏమో లెనిన్ సెంటర్‌కి తీసుకుపోయి రెండు డ్రస్సులు కొనిచ్చింది.వేసినవే వెయ్యాలంటే వాటిని చచ్చినట్టు ఉతుక్కోవాలి. ఇంటిదగ్గర అమ్మ ఉతికేది. ఇక్కడ ఈవిడెందుకు ఉతుకు తుంది? అసలే తనని చూసి ఏడుపు! కొడుకు ఆ నల్లపళ్ళ కోతిని చేసుకోలేదని. ఇంత తొందరగా ఇట్టా ఉద్యోగం పోతుందని అనుకోలేదు. ఎట్టాగో ఈ గణ్ణం గడిస్తే మళ్ళీ పని అడగాలి మేడమ్‌ని. కోటేష్‌ని చూస్తే చిరాకేస్తుంది. మహా బద్ధకస్తుడు. అన్నకి మామూలు ఉద్యోగమే అయినా ఇల్లు పొందిగ్గా వుంటుంది. ఇంట్లో అన్నీ వున్నై. టీవీ, ఫ్రిజ్, కూలర్ లాంటివి. ఇక్కడేం లేవు. ఒట్టి జిడ్డు మనుషులు. ఛీ ఛీ... ఆషాడ మాసానికి అన్నయ్య సెల్లు కొనిచ్చేదాకా కోటేష్‌కి సెల్లు కూడా లేదు... ఏంటో భవానికంతా అయోమయంగా అయిపో యింది.

ఇప్పుడు కోటేష్ వేరే మందులషాప్‌లో చేరాడు. పొద్దున పదినించీ రాత్రి పదిదాకా

అక్కడే. జీతం రెండువేల అయిదొందలైంది. అందులో కొంత తల్లి లాక్కుంటుంది. "నిన్నూ నీ పెళ్ళాన్నీ కూడా కూచోపెట్టి పెట్టటానికి నీ తాత ఇచ్చిన సొమ్మేం లేదిక్కడ" అని అరుస్తుంది. మామ ఏం పని చేస్తాడో గానీ పొద్దున పోయి రాత్రికొస్తాడు... అడవి గుంపు... తొందరగా అమ్మొచ్చి పుట్టింటికి తీసుకుపోతే బాగుండు... తలనెప్పి బిళ్ళలకి కూడా కోటేష్‌ని అడగాల్సిందే. ఓ పట్టాన తెచ్చివ్వడు. అట్లా మంచానికి అతుక్కుని తలుచుకుని తలుచుకుని ఏడవడం దినచర్య అయింది. పైగా మహంకాళమ్మ. అదే అత్తమ్మ అరుపులొకటి. ఆవిడగారి మొగుడుగారి తిట్లు. మన్ని కాదులే. ఆవిడనే... ఇంట్లో వున్న కాసేపూ తిట్లూ అరుపులూ! నరకంలో వచ్చి పడ్డది. అయ్యో! భవానీ... చూస్తూ చూస్తూ గోతిలో పడ్డావుకదే !

* * *

2008 డిసెంబర్ :

"అమ్మా! నేనిక్కడే వుంటాను. పాపని నువ్వు చూసుకో మళ్ళీ మేడమ్ ని పని అడుగుతా." అంది భవాని, తనని అత్తగారింటికి పంపే ఏర్పాట్లు గ్రహించి.

"అదేందమ్మా! నువ్వూ నీ కోటేషూ ఒకర్నొకరు విడిచి ఒక్కరోజు కూడా ఉండలేరు గదా! ఇక్కడుంటానంటావేంటీ" అంది వదిన కాస్త వెటకారంగానే.

"పాపని నీ అత్తగారు చూస్తుంది లేవే... నీ సంపాదన ఆళ్ళకి మట్టుకు సేదా ఏందీ?" అంది అమ్మ.

భవానీ పుట్టింటికెళ్ళాక కోటేష్‌కి ఊపిరాడుతోంది...స్నేహితులతో సినిమాలకి వెళ్ళడం, రెండు జతల బట్టలు కుట్టించుకోటానికి కుదిరింది. ఇంటికొచ్చి బట్టలు మార్చుకోకుండానే మంచానికి అడ్డంపడ్డానికి వీలుగా వుంది. మళ్ళీ 'అదొస్తోందంటే కాస్త కష్టంగానే వుంది. అమ్మో! దానితో వేగడం చాలా కష్టం... గయ్యాళిది. ఎదురుతిరిగి ఎంతమాటంటే అంత మాటంటుంది... పైగా ఇప్పుడు పిల్లొకతి... దాన్నీ, దీన్నీ గూడా భరించాలి.

దేవుడోయ్... దొరసాని ఫెళ్ళుమని దిగనే దిగింది. వచ్చినదగ్గర్నుంచీ దాని కోరికలకి అంతే లేదు. ప్రతిరోజూ ఏదో ఒకటి తెమ్మంటుంది. ఒక్క క్షణం కూచోనివ్వదు. ఇప్పుడు భవానీ, తన తల్లీ కూడా పోటీలు పడి అరుచుకుంటున్నారు, తిట్టుకుంటున్నారు. భవానీ తనని తిట్టినప్పుడల్లా అమ్మ "ఈ కుమ్మరాంని తెచ్చి మానెత్తిన పెట్టావు... మీరు వేరే పోండి... నిన్నూ, మీ ఆవిడని, నీ పిల్లనీ కూడా పోషించే శక్తి మాకు లేదు. నువ్విచ్చే బోడి డబ్బులకి మిమ్మల్నందర్నీ ఈదడం మావల్ల కాదు' అని అరుస్తోంది.

"మీది ఒట్టి దరిద్రపు కొంప." అని భవానీ ఏడుపు. కోటేష్‌కి ఇంటికి రాబుద్ధి కావడం లేదు. ఇరవై వేలతో వదిలించుకున్నారు... కానీ కట్నం లేకుండా... దరిద్రం చుట్టుకుంది ఛీ...ఛీ...

"నీ ఈడు వాళ్ళంతా సుబ్బరంగా చదువుకుంటుంటే అప్పుడే నీకొక సంసారం, పిల్లా, జెల్లా..." నాన్న గోల.

* * *

2009 జనవరి :

వెలిసిపోయిన చుడీ వేసుకుని రేగిపోయిన జుట్టుతో, బొట్టులేని మొహంతో, ఏడ్చే పిల్లని ఎత్తుకుని గుమ్మంలోకొచ్చిన కూతుర్ని చూసి నిర్ఘాంతపోయి,"ఈ నెలలో ఇది మూడోసారి నువ్విట్టా రావటం.. ఇదేం బాగాలేదు.. నేనొచ్చి మీ అత్తతో, మామతో మాట్లాడతా పద..." అన్నది తల్లి.

"నన్ను నాలుగు రోజులుండనివ్వమ్మా... కాస్త ఊపిరిపీల్చుకు పోతానూ." భవానీ ఏడ్చింది.

"అదేందే, ఆ చెంప అట్లా వుబ్బిందీ కొట్టారా ఏంది?"

"అత్తా, మామా నన్నేం కొట్టరమ్మా. ఈ 'సన్నాసోడే' నా మీద ఒంటికాలిమీద లేస్తాడు. పిల్లకి పౌడర్ డబ్బా తెమ్మంటే... నేనూ ఊర్కోలేదులే తిరిగి కొట్టాను. అమ్మా నన్నిక్కడుండనియ్యమ్మా... మళ్ళీ పనికెడతా.. చేతిలో రూపాయి వుండట్లేదు.. అన్నిటికీ ఆణ్ణి దేవిరించాల్సొస్తుంది. ఇదివరకల్లే ఖర్చుపెట్టన్లే.. నాకూ, పిల్లకీ కలిపి నీకు వెయ్యి రూపాయిలిస్తా..." భోరుమని ఏడ్చింది భవాని.

"దీన్నిక్కడుంచితే వాడూ ఇక్కడే తిష్టేస్తాడు. పిల్లని అత్తని చూడమను. ఆడబ్బేదో ఆళ్ళకే ఇయ్యమను.. చెబితే ఇనిందా? ఎర్రగా బుర్రగా వున్నాడని బుడింగిన పెళ్ళి చేసుకొచ్చింది?" అన్నాడు అన్నయ్య.

నాలుగోరోజు తనంత తనే వెళ్ళిపోయింది భవాని.

"నువ్వు నీ పుట్టింటో వున్నా నాకేం బాధలేదుగానీ నీ పిల్ల పెంపకం నావల్ల గాదు. నీ డబ్బు లేకపోతే పీడా పాయె.." అంది అత్త...

* * *

2009 ఆగష్టు పదహారు, ఉదయం :

నిర్ఘాంతపోతూ అట్లా గోడకానుకుని నిలబడ్డాడు కోటేష్...ఉదయం తొమ్మిది గంటలకి అతనింకా పళ్ళు తోముకోలేదు.

బిడ్డని చంకనేసుకుని ఏడ్చుకుంటూ 'అది' వీధిలోపడి పరిగెత్తే దాకా అట్లా గోడకానుకుని నిలబడే ఉన్నానని అప్పుడు బుర్రలో దీపం వెలిగిన కోటేష్ బయటికొచ్చి సైకిల్ తీశాడు. 'అది' అప్పటికే ఒక ఆటో తీసుకుని వెళ్ళిపోయిందని వీధి చివరి కిళ్ళీకొట్టు వెంకటేసులు చెప్పాడు. 'పుట్టింటికి చెక్కేసింది' అని కసిగా తిట్టుకుంటూ సైకిల్ వెనక్కి

తిప్పాడు. అతని తల్లి మల్లీశ్వరి శోకాలు పెట్టి ఏడుస్తోంది ఆవిడకి ఊహాశక్తి జాస్తి. మొన్న రాత్రి పదకొండుగంటల మెగా సీరియల్లో కోడల్ని బాధపెట్టినందుకు అత్తగారింట్లో అందర్నీ పోలీసులు అరెస్టు చేసి అరేయ్, ఒసేయ్ అని తిట్టి బాగా కొట్టిన దృశ్యం గుర్తొచ్చి అది తనకే జరిగినట్లు ఊహించుకుని శోకాలు పెడుతోంది.. 'ఏయ్ నోర్మూసుకో! ఎవళ్ళో పోయినట్లు ఏందా ఏడుపు' అని తిడుతున్నాడు తండ్రి. కోటేష్ విసురుగా వచ్చి మంచానికి అడ్డం పడ్డాడు. అతనికి ఏడుపొచ్చింది. ఈలోగా తండ్రి ఆవిణ్ణి తిట్టడం ఆపి తనమీదకి వచ్చాడు. ఆయన ఏమంటున్నాడో వినిపించుకునే స్థితిలో లేడు. కాసేపు అట్లాగే పడుకుని ఒక్క ఉదుటున లేచి చెప్పులు తగిలించుకుని సైకిలెక్కాడు. తప్పు తనదేనేమో అనిపించి ఏడుపొచ్చింది.

...ఆ ఇల్లు కాస్త దూరమే... అతను వెళ్ళేసరికి తాళంపెట్టి వుంది.పక్కవాళ్ళని అడిగితే వాళ్ళు ప్రపంచంలో వున్న అసహ్యాన్నంతా చూపుల్లో నింపుకుని 'అంతా కలిసి ఇప్పుడే ఎటో పోయారు. ఆ పిల్ల ఎక్కొచ్చిన ఆటోలోనే... పోలీస్ స్టేషన్ కనుకుంటా..' అన్నారు. 'అది' చెప్పనే చెప్పింది. చెప్పినపని చెయ్యకపోతే 'అది' భవానే కాదు. మళ్ళీ ఒకసారి తిట్టుకుని ఇంటిదారి పట్టాడు. ఇహ పోలీసుల చుట్టూ తిరగాలి. పొద్దున లేచి ఎవరి మొహం చూశాడో గానీ...

* * *

2009 ఆగస్టు పదహారు మధ్యాహ్నాం :

"ఆణ్ని జైల్లో పెట్టావద్దు ఏం వద్దు ఎస్సైగారూ. కొద్దిగా కోప్పడి బెదిరించి వదిలెయ్యండి. కేసు రాయొద్దు... దీన్ని వాడు కొట్టడం ఇది మాకాడికి రావడం ఈ సమ్మత్సరంలో ఇదెన్నో సారో! అల్లుణ్ని జైల్లో పెట్టిస్తే మాకేం ఒరుగుతుందండీ.... ఏదో కాస్త భయపెడితే చాలు ఒట్టి పిరికి సన్నాసి" అంది భవాని తల్లి.

"సరే నేజూసుకుంటా పోండి" అన్నాడు ఎస్సై గారు.

"అదేంది అట్టా జేశావు. జైల్లో ఏస్తే గాని 'ఆడి'కి బుద్ధిరాదు...."అంది కోపంగా భవాని ఇంటికొచ్చాక.

తల్లికి తిక్కొచ్చింది. ఆవిడ భవాని పుట్టుక దగ్గర్నుంచి మొదలు పెట్టి కొంత యాష్ట పడి, కొంత ఏడ్చి, కొంత అరిచి "నీ చావు నువ్వు చావు. ఇక నా వల్ల కాదు. కావాలని కట్టుకున్నావు ఇప్పుడు జైలంటావు.... ఆడు జైల్లో వుంటే నువ్వేం జేస్తావు. నీ పిల్లకేమిటి గతి? తను దూర కంతలేదు మెడకో డోలని నీకో పిల్ల...?" అనేసి గోడ వైపు తిరిగి పడుకుని పమిట కొంగు తడిసేలా ఏడ్చింది. వదిన ఎంత బ్రతిమిలాడినా ఎవరూ అన్నం తిన్నారు కారు.

పదిహేడు సాయంత్రం :

ఆసుపత్రి వరండాలో బెంచీమీద కూచుని వెక్కులు పెడుతున్న తల్లి... అక్కడే పచార్లు చేస్తున్న అన్న... కాస్త ఎడంగా కోటేష్... అతని తల్లీ, తండ్రీ... అప్పుడే అక్కడికి స్కూటర్ మీద తండ్రిని ఎక్కించుకొచ్చిన జ్యోతి... ఆమె కోటేష్ భుజం మీద చెయ్యివేసి 'ఎట్లా వుంది బావా?' అనడిగింది. అప్పుడామె ఎత్తుపళ్ళ నల్లకోతి లా లేదు. నల్ల కలువ పువ్వులా వుంది.

కోటేష్‌కి ఏడుపొచ్చింది. బావురు మన్నాడు.

'ఒట్టి అఘాయిత్యం ముండ' అంది కోటేష్ తల్లి.

తన ముంగిట్లో కోడలి మృతదేహం... పోస్ట్‌మార్టం...మీడియా వాళ్ళు... కట్నం కోసం వేధించారని వాళ్ళు చెప్పడం... పోలీసులు, ప్లీడర్లు, జైళ్ళు... పేపర్లో, టీవీలో 'వివాహిత ఆత్మహత్య, వరకట్న వేధింపుల కారణంగా' అని రాయడం,కోటేష్ ఉద్యోగం పోవడం... ఆ దిగులుతో తండ్రి మంచాన పడ్డం, తను దిక్కులేనిది కావడం, మొదలైన దృశ్యాలన్నీ ఆవిడ కళ్ళముందు కదుల్తున్నాయి.

"ఇంకెప్పుడూ దాన్ని కొట్టను అది బ్రతికితే... భవాని మంచిది పాపం నేనే విసిగించాను దాన్ని...' అన్నాడు కోటేష్ వెక్కులు పెడుతూ జ్యోతితో.

"దేవుడా! దాన్ని బతికించు. మమ్మల్ని అల్లరి పెట్టకు' అని దేవుడిని ప్రార్థించింది కోటేష్ తల్లి.

'దాన్ని నా దగ్గరే వుంచుకుంటాను. ఇంకెప్పుడూ దాని మీద యాష్ట పడను. పిల్లని నేనే పెంచుతాను. దాన్ని పనికిపొమ్మంటాను... అది బ్రతికితే.. అది బ్రతకాలి" అని ఆసుపత్రిలో భవాని వున్న గది వైపుకి తిరిగి చేతులు జోడించింది ఆమె తల్లి.

"నేను కూడా దాన్ని పొమ్మనను. అది నా చెల్లి.. వాడొస్తే రానీ... తప్పేదేందీ భవానీ నువ్వు బతకాలి. ఈ అన్నని క్షమించాలి" అనుకుంటున్నాడు అన్న.

అవన్నీ వినే అవకాశం ఇప్పుడు భవానీకి లేదు... ఒకవేళ వున్నా.

"కోటేష్ ఎంత ఏడుస్తాడో పాపం! నేనింకెప్పుడూ తొందర పడను.. బ్రతుకుతో పోరాడతాను..." అని భవాని కూడా గట్టిగా అనుకోవాలి కదా! ✻

'చినుకు' ఏప్రిల్ 2010